

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2004-2005

19 april 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ALGEMEEN BELEID, FINANCIËN EN BEGROTING

Interpellatie van de heer Johan Sauwens tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de cofinanciering van Limburgse EFRO- en ESF-projecten
Met redenen omklede motie

Interpellatie van de heer Jos Stassen tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de samenhang binnen de Vlaamse Regering met betrekking tot het welzijnsbeleid

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het initiatief Creative Commons

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de gids voor duurzame aankopen

Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting

Dinsdag 19 april 2005

Voorzitter: de heer Sven Gatz

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.17 uur.*

Interpellatie van de heer Johan Sauwens tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de cofinanciering van Limburgse EFRO- en ESF-projecten

De voorzitter: Aan de orde is de interpellatie van de heer Sauwens tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de cofinanciering van Limburgse EFRO- en ESF-projecten.

De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mijnheer de minister, enkele weken geleden interpelleerde ik de minister-president over de slechte economische toestand in Limburg. De situatie verbetert er niet op, en daarom houd ik deze interpellatie.

We moeten voortdurend bezorgd zijn en werken aan de toekomst. Momenteel baart de algemene situatie in West-Europa ons vrij veel zorgen. Er is ook de Belgische problematiek, met de verschillen tussen Vlaanderen en Wallonië. Mijnheer de minister, aangezien u een aantal jaren verantwoordelijk bent geweest voor een aantal heel belangrijke Limburgse dossiers, en dat nog bent, weet u dat onze provincie, die een groeiende tewerkstelling heeft gekend in de industrie, bijzonder kwetsbaar is voor de huidige ontwikkelingen in die sector. De werkloosheid die elke maand stijgt, baart ons grote zorgen.

De minister-president heeft ons duidelijk gemaakt dat er een volledige procedure werd voorbereid binnen de regering, die ondertussen is uitgewerkt, om halfweg 2005 te komen tot een aantal concrete projecten. De aanpak van het Limburgse dossier door de voltallige regering lijkt ons een goede aanpak. Mijn vraag betreft de financiering ervan. De minister-president zei dat hierover binnen de Vlaamse Regering afspraken zouden worden gemaakt.

Een belangrijk knelpunt hierbij is de cofinanciering van Limburgse EFRO- en ESF-projecten. Sinds de afschaffing van het Limburgfonds valt er een belangrijke achterstand te noteren op het vlak van de uitbetaling van de cofinanciering. Tot en met 2002 werd in de begroting van het Limburgfonds – dat destijds onderdeel was van de begroting van het departement Economie – jaarlijks in ongeveer 7,5 miljoen euro voorzien voor de cofinanciering van Limburgse projecten. Dit was een gevolg van het zogenaamde Witte Donderdagakkoord, waarin de Vlaamse overheid waarborgen heeft gegeven inzake de cofinanciering van de Limburgse Europese projecten. Dat was de afspraak die begin 1995 werd gemaakt tussen de provincie Limburg en de Vlaamse Regering, in aanwezigheid van alle betrokken politieke partijen. Over het akkoord is mee onderhandeld door voormalig minister-president Van den Brande en voormalig minister De Batselier. De heer Dewael en nog andere Limburgse tenoren hebben dit contract mee ondertekend.

De inhoudelijke en budgettaire organisatie van de cofinanciering werd geregeld in een conventie. Die werd tot 1999 afgesloten met de GOM-Limburg en later met de provincie Limburg. Concreet werd de verbintenis vastgelegd in het Enkelvoudig

Sauwens

Programmeringsdocument 2000-2006. Jaarlijks zou de Vlaamse Regering een conventie aanbieden aan de provincie Limburg waarin de cofinanciering zou worden vastgelegd. Dit gebeurde ook daadwerkelijk voor de jaren 2000, 2001 en 2002.

Sinds de afschaffing van het Limburgfonds en de schrapping van dit fonds uit de Vlaamse begroting, hebben we het gevoel dat dossiers die de administratie voorbereidt en voorlegt, het niet halen binnen de regering, of elders vastlopen. Men geeft daar een budgettaire-technische uitleg aan, die echter niet overeenkomt met de gemaakte afspraken. Het is niet omdat er inzake het Limburgfonds een andere regeling is dat de oorspronkelijke afspraken niet moeten worden nagekomen – *pacta sunt servanda*. Wel zou de LRM tijdelijk een aantal projecten kunnen prefinancieren. Dat is echter slechts deels het geval geweest, voor de EFRO-projecten.

Hoe zit het met de ESF-projecten? Heeft de regering of hebt u als minister bevoegd voor Financiën en Begroting in een aantal oplossingen voorzien om de bedragen die de LRM ondertussen heeft vastgelegd, te compenseren? Hoe zal die terugbetaling gebeuren? Hoe zullen toekomstige projecten worden gefinancierd door Vlaanderen, conform de oorspronkelijke afspraken van het Witte-Donderdagakkoord?

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, ik wil me aansluiten bij die vraag inzake de cofinanciering in deze specifieke Limburgse context. In het verleden bestonden terzake duidelijke afspraken. Het lijkt me dan ook logisch dat die worden nagekomen.

Ik wil in dat verband verwijzen naar de interpellatie die de heer Voorhamme op 24 maart heeft gehouden over de Vlaamse cofinanciering van Europese programma's. Toen ging het vooral over de achterstandsgebieden in steden, in het bijzonder in Antwerpen. Ook daar dook echter het probleem van de cofinanciering op. In Limburg was dat op een bepaalde wijze geregeld, maar in het verleden bestonden er terzake ook in andere delen van Vlaanderen afspraken.

Op basis van deze interpellatie ligt in het Vlaams Parlement een motie voor met drie punten. Er

wordt een spoedige oplossing gevraagd voor de cofinanciering. Er wordt gevraagd dat daartoe een structurele oplossing zou worden geboden bij de komende begrotingscontrole, die erg dichtbij is. Ten slotte wordt gevraagd dat er voldoende middelen zouden worden ingezet om het Vlaamse aandeel in de financiering van de betrokken projecten te kunnen honoreren. Mijnheer de minister, zal er bij de toekomstige begrotingscontrole een begrotingsartikel worden goedgekeurd met betrekking tot deze aangelegenheid, zoals in die motie staat? Ik ga ervan uit dat u hier op een of andere wijze rekening mee zult houden.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, ik prijs mezelf gelukkig dat ik over enige voorkennis over dit dossier beschik, zo niet zou ik er misschien niet uit wijs raken. Deze interpellatie kan misschien historisch worden genoemd, omdat ze bijna 10 jaar na het Witte-Donderdagakkoord wordt gehouden. Dat akkoord dateert immers van 26 april 1995.

Het Witte-Donderdagakkoord behelsde de uitvoering van het idee om in Limburg – in tegenstelling tot de andere provincies – te werken met een Limburgfonds. Het Limburgfonds werd decretaal vastgelegd op 13 juli 1994. Dat decreet houdt ook bepalingen in over de hergroepering van PMV, VPM, Gimvindus en andere organen van het economische overheidsinstrumentarium.

De Vlaamse Regering is zich meer dan ooit bewust van de specifieke situatie van de tewerkstellingsproblematiek in de provincie Limburg. Wie de situatie op de voet volgt, weet dat Limburg afhankelijk is van industriële tewerkstelling in een aantal grote concerns. Onder meer door de sluiting van Philips en de crisis bij Ford hebben we ontdekt hoe kwetsbaar tewerkstelling is die verband houdt met conjuncturele gegevens. Die conjuncturele gegevens worden vanzelfsprekend mondiaal gedictieerd. Tal van initiatieven werden en worden ontwikkeld om iets minder afhankelijk te zijn van industriële tewerkstelling. We opteren voor het ondersteunen van tewerkstelling in KMO's die kunnen doorgroeien. Een groep als Transport Eschers heeft de voorbije jaren een indrukwekkende tewerkstelling gecreëerd, zeker in vergelijking met het banenverlies in sommige sectoren.

Van Mechelen

We laten de armen niet hangen. Er zijn initiatieven en projecten op velerlei gebied. Ik las toevallig dat I-City een persconferentie heeft gehouden. Dergelijke kleinschalige projecten komen dus stilaan van de grond, maar ze zijn natuurlijk geen compensatie voor het verlies van duizenden jobs elders.

Onder impuls van de minister-president werd het initiatief genomen tot een bijsturing van het Limburgplan zodat het wordt geactualiseerd. De projecten worden op dit ogenblik door de diverse bevoegde ministers onderzocht. Het is de bedoeling dat de Vlaamse Regering in het licht van de meerjarenbegroting een aantal knopen doorhakt. Die bijsturing hangt ook een beetje samen met andere plannen zoals het startplan dat wordt opgesteld voor de regio rond de luchthaven van Zaventem. Via grote hefboomprojecten proberen we een economisch draagvlak te creëren.

Mijnheer Sauwens, u stelt dat de cofinanciering van de huidige Limburgse EFRO- en ESF-projecten een belangrijke achterstand heeft opgelopen op het vlak van de uitbetaling. Ik spreek dat evenwel ten stelligste tegen. Het is juist dat er tot en met 2002 aparte middelen werden ingeschreven in de Vlaamse begroting voor het cofinancieren van Limburgse projecten. Ik ben goed geplaatst om u dit te vertellen, want ik was toen zelf minister van Economie. Limburg onderscheidde zich van de andere provincies, want het beheer van de middelen werd toegewezen aan het Limburgfonds.

Via drie conventies werd voor de jaren 2000, 2001 en 2002 telkens een bedrag van 300 miljoen frank of 7.437.000 euro toegekend voor de Vlaamse cofinanciering van Limburgse projecten. Ik herinner me dat het ongeveer om 240 miljoen frank ging voor EFRO en 45 miljoen frank voor ESF, plus een beheersvergoeding.

Deze middelen werden apart ingeschreven in de begroting van het Limburgfonds waardoor het uitbetalingsmechanisme in werking trad. In het licht van de afschaffing van het Limburgfonds in het begrotingsjaar 2002, werden de opdrachten van het Limburgfonds en de daarmee gepaard gaande middelen van het Limburgfonds toegevoegd aan het provinciebestuur Limburg voor wat de sociale enveloppe betrof, en aan de NV

Limburgse Reconversie maatschappij voor wat de economische enveloppe of reconversie-enveloppe betrof.

Op 21 juni 2002 werd hiervoor een protocol afgesloten tussen het Vlaamse Gewest en de provincie Limburg, en werd anderzijds een overeenkomst afgesloten tussen het Vlaamse Gewest en de NV LRM. De LRM kreeg het restsaldo van de cofinancieringsgelden voor EFRO, de impulsreconversie en het restsaldo van de mijnwerkersleningen. Het provinciebestuur ontving het restsaldo ESF en de voormalige sociale reconversie-enveloppe. Op 15 september 2003 gebeurde de verdeling van het banksaldo van het Limburgfonds. Toen werd afgesproken dat de provincie Limburg een bedrag zou ontvangen van 30.478.000 euro.

Het is interessant te vermelden dat in dat bedrag 18.863.211 euro vrij en onbelast was. Er werd dus beslist dat de provincie een bedrag kreeg van 30.478.000 euro en dat de LRM een bedrag van 5.105.000 euro kreeg. Het totaal van het kassaldo van het Limburgfonds dat op dat ogenblik werd verdeeld, bedroeg 35.581.916 euro. Deze middelen werden begin 2004 effectief gestort aan de twee stakeholders waarmee zowel een protocol als een overeenkomst is afgesloten.

U herinnert zich misschien de interpellaties van de heer Schuermans met betrekking tot een achterstand in het uitbetalen van de projecten. In afwachting van de definitieve vereffening van het Limburgfonds en de toewijzing van de middelen is er een addendum aan de overeenkomst met de LRM gevoegd op 26 juni 2003 waarin werd overeengekomen met de NV LRM dat ze voor de opdrachten die haar eerder werden toegewezen, conform het protocol en de overeenkomst van 21 juni 2002, de noodzakelijke middelen zou prefinancieren met eigen middelen aan een vergoeding vastgelegd op basis van Euribor plus 100 basispunten. Dat is een meer dan behoorlijke vergoeding. Zo konden de betalingsachterstanden die op de conventies 2000, 2001 en 2002 waren ontstaan, worden opgelost. De betalingsachterstanden naar de projectpromotoren werden dus opgelost, deels door het effectief doorstorten van het banksaldo van het Limburgfonds begin 2004 en deels door de prefinancieringsmachtiging van juni 2003 aan de LRM. Tot op vandaag zou er dus geen enkele projectpromotor die projecten heeft ingediend in het kader van de eerder afgesloten conventies een

Van Mechelen

betalingsachterstand mogen hebben. Inzake projectfinanciering wordt de prefinanciering vandaag gerealiseerd door de LRM.

Het mechanisme verloopt als volgt. De projectpromotoren dienen hun dossier in via de provincie die een overeenkomst met een promotor afsluit na een gunstig advies van het managementcomité. Nadat de afdeling Europa Economie van de Vlaamse administratie de vereiste controles heeft uitgevoerd, gebeurt de betaling van Europese middelen via het Vlaamse Gewest en van de Vlaamse cofinanciering via de LRM.

Enkel de LRM heeft ingevolge de afgesproken prefinanciering een vordering op het Vlaamse Gewest. Bij de vereffening van het Limburgfonds hebben we berekend wat het pakket is dat nog moet worden gerealiseerd op basis van de afgesloten conventies. Volgens ons is dat een bedrag van maximum 15 miljoen euro. Als alles wat is afgesproken in het kader van de conventies 2000, 2001, en 2002 zou worden gerealiseerd, zou de cofinanciering vanuit het Vlaamse Gewest die wordt geprefinancierd door de LRM maximaal 15 miljoen euro bedragen. Sinds juni 2003 heeft de LRM 8.194.682 euro voorgefinancierd, inclusief rente en beheersvergoeding. In dit bedrag werd niet in de begroting voorzien.

De jaarlijkse hoegrootheid van het nog in te schrijven bedrag hangt af van de betalingskalender van de verschillende nog lopende of op stapel staande projecten. Op dit ogenblik zal het even inschatten zijn welke bedragen de LRM in het kader van de prefinanciering zal claimen. Zoals gezegd staat de teller nu op 8,3 miljoen euro en kan die in onze berekeningen lopen tot maximum 15 miljoen euro.

Ik heb nog eens laten nagaan of ik de LRM niet op de rand van het bankroet heb gebracht met mijn vraag te prefinancieren en er Euribor plus basispunten voor te betalen. Op 31 december 2004 had de LRM 420.228.210 euro belegd waarvan 412.260.755 euro op lange termijn. Daaruit concludeer ik dat de LRM morgen niet in financiële moeilijkheden zal komen. Daarnaast heeft ze nog 7.850.854 euro beleggingen op korte termijn en een zichtrekening met 116.600 euro. De prefinanciering die vandaag door de LRM gebeurt,

betekent op geen enkele wijze een financieel probleem voor de LRM. Ze heeft vanzelfsprekend een vordering op het Vlaamse Gewest. Pacta sunt servanda, en schulden moeten worden terugbetaald.

De vraag is dus hoe we de schuld morgen zullen vereffenen. Het ligt in mijn intentie om de projecten die door de LRM zijn geprefinancierd, in de loop van het jaar 2006 terug te betalen via een schuldvergelijking.

Ik verklaar me nader. Ingevolge het Witte-Donderdagakkoord dat op 26 april 1995 werd afgesloten, moeten de GOM Limburg en de VHM via de LRM nog een deel van het consortiumkrediet terugbetalen aan het Vlaamse Gewest in de jaren 2005, 2006 en 2007. Deze bedragen worden normaliter ingeschreven in de algemene middelen van het Vlaamse Gewest. In 2005 is een bedrag van 5,337 miljoen euro ingeschreven – met 3,2 miljoen euro afkomstig van de GOM en 2,1 miljoen euro van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij – in de algemene middelenbegroting op het programma 51.10. In 2006 zal dit oplopen tot een bedrag van 22,036 miljoen euro, met 13,2 miljoen euro van de GOM en 8,8 miljoen euro van VHM.

U zult het met me eens zijn dat dit bedrag, dat de GOM en de VHM moeten storten aan de LRM en de LRM moet doorstorten aan het Vlaamse Gewest, meer dan voldoende is om de vordering van de LRM aan te zuiveren. Ik wil nagaan hoe we dit bedrag van 22 miljoen euro in 2006 geheel of gedeeltelijk kunnen gebruiken. Ik neem aan dat we het bedrag van 8,2 miljoen euro erkend als schuldtitlet daarmee zullen kunnen aanzuiveren.

Verder is het de vraag welke projecten in 2005 en 2006 nog op de tafel zullen komen om te worden geprefinancierd. Bekijken we het verschil tussen de uitstaande schuld die via de LRM naar de algemene middelen zal vloeien en de schuldtitlet die de LRM heeft op het Vlaamse Gewest, dan is het saldo positief voor het Vlaamse Gewest. Wat mij betreft, zal die kwestie in 2006 aangezuiverd zijn en zullen we quitte zijn.

In 2007 zal de laatste schijf die moet worden terugbetaald aan de algemene middelen 31,2 miljoen euro bedragen. We hebben er vanzelfsprekend geen enkel probleem mee om wat we verschuldigd zijn, terug te betalen. Budgettair-technisch rijst er geen enkel probleem.

Van Mechelen

Hoe moet het nu voor de toekomst? Ik begeef me nu op een terrein waarvoor ik niet meteen bevoegd ben, maar ik wil graag een antwoord geven op de algemene vraag van de heer Sannen. U weet dat de minister van Economie, mevrouw Moerman, en de minister bevoegd voor Europese Aangelegenheden, de heer Bourgeois, zich binnen de regering bezighouden met het uitwerken van een regeling voor de cofinanciering, en dan vooral die van de EFRO-projecten. Dat zijn de zones van Doelstelling 2 die zijn geselecteerd in het programma 2000-2006, met de nieuwe zones en de 'phasing-out' die daar moet worden gefinancierd. Momenteel wordt er een lijst gemaakt van die bedragen.

Wat Limburg betreft, spreekt het voor zich dat deze provincie vanaf 2003 de mogelijkheid had, net zoals de andere provincies, om rechtstreeks projecten aan te melden bij de bevoegde ministers om in aanmerking te komen voor cofinanciering. In de meeste gevallen verloopt die via het Hermesfonds. Ik heb daar voldoende ervaring mee in de andere provincies om te weten hoe dat mechanisme functioneert.

De provincie Limburg doet dit vandaag trouwens al. Ik geef een aantal voorbeelden. Misschien gaat het niet over grote projecten, maar er worden wel degelijk projecten ingediend. Zo heeft de GOM Limburg een project ingediend inzake de ontwikkeling, implementatie en certificatie van genormeerde milieuzorgsystemen bij bedrijven. Daartoe werd 195.000 euro vastgelegd via het Hermesfonds. Ook heeft de Cel Kunststoffen van de Katholieke Hogeschool Limburg een project ingediend ter ondersteuning van Limburgse bedrijven met CAE, kunststoflabo en speciale spuittechnieken, voor een bedrag van 228.500 euro, dat werd vastgelegd binnen het Hermesfonds. Het is de bedoeling dat ook in de toekomst projecten op deze wijze, via het normale circuit, kunnen worden goedgekeurd.

Ik vermeld ook nog dat bij de goedkeuring van de steunverlening in het kader van de Europese Structuurfondsen in het meerjarenprogramma 2000-2006 door de Vlaamse Regering in een totaal budget voor het EFRO-cofinancieringsgedeelte van 207 miljoen euro werd voorzien. Mijn administratie raamde het Limburgse deel hiervan binnen

het Doelstelling 2-programma op 79 miljoen euro. Van de reeds aan Vlaamse cofinanciering betaalde 130 miljoen euro, ging reeds 60 miljoen euro naar Limburg. Dat gebeurde vanzelfsprekend niet alleen via het Limburgfonds, maar eveneens via allerlei andere actoren zoals de VDAB, het IWT, de VMM, Toerisme Vlaanderen, enzovoort.

Momenteel heeft minister Bourgeois een voorbereidende nota voorgelegd die nader ingaat op de uitdagingen die ons nog resten en de manier waarop we die moeten financieren. Een aantal projecten zijn immers weggevallen. De restende projecten worden vandaag in kaart gebracht in het kader van het programmeringsdocument 2000-2006. Het is alleszins de bedoeling om een zeer concrete afspraak te maken over welk bedrag voor welk project binnen welk programma en binnen welke basisallocaties moet worden vastgelegd. Er wordt gesproken over een bedrag van ongeveer 70 miljoen euro.

Tot mijn spijt zal er terzake nog wel enig politiek overleg en politiek werk nodig zijn. Maar om de woorden van de minister-president te herhalen: het is het vaste voornemen van de Vlaamse Regering ervoor te zorgen dat er geen Europees geld verloren gaat door een gebrek aan Vlaamse cofinanciering.

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Mijnheer de minister, dit is een vrij technische materie.

Als ik het goed begrijp, komt er in 2006 ongeveer 15 miljoen euro extra financiële ruimte bij de LRM om eventuele projecten die de regering zal vastleggen in het kader van het Limburgplan te financieren, via de techniek die u schetste.

In het licht van de gesprekken die zullen plaatsvinden en van de afspraken die gemaakt zijn en in de zomer binnen de regering nog moeten worden gemaakt, wil ik erop aandringen dat ook voor de projecten van dit jaar en volgend jaar Limburg toch zou kunnen blijven rekenen op die aparte financieringsweg, zoals die destijds is uitgetekend en waartoe afspraken bestonden, en dat niet de lange weg naar de bevoegde minister moet worden afgelegd.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de minister, uw antwoord op de vraag wanneer u probeert tegevoet te komen aan de vorderingen met betrekking tot de prefinanciering is duidelijk. Vlaanderen moet hier het goede voorbeeld geven. Prefinanciering duikt immers steeds meer op als instrument.

In Limburg is de prefinanciering door de LRM een instrument om er bepaalde ontwikkelingen mogelijk te maken en bepaalde initiatieven te nemen. Als we het systeem van prefinanciering veralgemenen, ook tot grotere projecten, dan moet het heel duidelijk zijn dat dit geen verdoken financiering kan zijn, maar een duidelijke prefinanciering. Daarom is het belangrijk dat wordt voldaan aan de verbintenissen inzake prefinanciering, want anders zal in het toekomstige Limburgplan dat door de regering wordt voorgesteld, prefinanciering niet meteen als een geloofwaardig instrument worden ervaren.

Ik ben het eens met de heer Sauwens dat ook in de toekomst een speciale weg voor de ESF- en EFRO-cofinanciering open moet blijven. Het is trouwens de Vlaamse Regering zelf die de specifieke situatie van Limburg erkent, net door het opstellen van een eigen Limburgplan. Dat plan zal sowieso zijn gevolgen hebben voor de engagementen van de Vlaamse Regering inzake cofinanciering.

U stelt dat er nu een oefening bezig is om na te gaan binnen welk programma cofinanciering mogelijk is. De motie die morgen ter stemming wordt voorgelegd aan de plenaire vergadering vraagt dat er, zeker wat de multifunctionele projecten betreft, sprake zou zijn van één begrotingsartikel. Dat zou de transparantie en de duidelijkheid vergroten, en de zekerheid dat er geld voor cofinanciering is. Waarschijnlijk zullen anderen daar dan later nog wel op terugkomen, als eenmaal deze motie is goedgekeurd, maar de regering er geen gevolg aan zou geven.

Minister Dirk Van Mechelen: Over die motie moet worden gestemd. Ik neem aan dat daar een passende reactie op zal komen. Maar wat mij betreft, is de begrotingscontrole ondertussen afgesloten.

Laat er geen misverstand over bestaan: het Limburgfonds, dat een apart circuit was voor cofinanciering, is krachtens het decreet van 22 maart

2002 afgeschaft. Vanaf 2003 volgt de provincie Limburg, net zoals alle andere Vlaamse provincies, de normale weg voor het aanvragen van cofinanciering.

De som van 8 miljoen euro die is geprefinancierd, wordt via schuldvergelijking terugbetaald aan de LRM. De middelen die de GOM Limburg en de VHM, als gevolg van de terugbetaling van een deel van het consortiumkrediet, zullen doorstorten aan de LRM, zullen in de Vlaamse begroting terecht komen bij de algemene middelen, tot er anders over wordt beslist. Laat me daar duidelijk over zijn.

De heer Ludo Sannen: Het Limburgplan kan echter de inspiratie vormen voor een nieuwe beslissing.

Minister Dirk Van Mechelen: Vanzelfsprekend, maar daarover is er nog geen enkel besluit tot stand gekomen.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door de heer Sauwens werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Jos Stassen tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de samenhang binnen de Vlaamse Regering met betrekking tot het welzijnsbeleid

De voorzitter: Aan de orde is de interpellatie van de heer Stassen tot de heer Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de samenhang binnen de Vlaamse Regering met betrekking tot het welzijnsbeleid.

De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mijnheer de minister-president, deze interpellatie kan eigenlijk dagelijks worden geactualiseerd. Er kunnen steeds nieuwe feiten aan worden toegevoegd ter illustratie van mijn stelling.

Mijnheer de minister-president, toen u het regeerakkoord aankondigde, hebt u ook een nieuwe stijl aangekondigd. Er zou geen sprake meer zijn van een opendebatcultuur en een aankondigingscultuur. Dan heb ik het over de formele aspecten. Over de inhoudelijke aspecten zullen we het misschien straks nog even hebben.

Nog geen 10 maanden later blijft er van dat mooie voornemen er een nieuwe stijl op na te houden vrij weinig over. Ik heb getracht een lijst van voorbeelden op te stellen. De lijst is niet exhaustief en kan wellicht nog worden aangevuld door de leden. Ik heb een onderscheid gemaakt tussen publieke onenigheden binnen de Vlaamse Regering en publieke onenigheden binnen de Vlaamse meerderheid. Intern mag u zoveel ruzie maken als u wilt: dat zijn onze zaken niet, zolang het maar intern gebeurt.

In de eerste categorie waren er de onenigheden waarbij vice-minister-president Moerman betrokken was. Er was het beruchte telefoontje tijdens uw optreden in TerZake, waarbij de tweede in rij zei dat de eerste in rij niet namens de regering sprak. Ook viel minister Moerman het standpunt van minister Vervotte aan inzake het jeugdsanctierecht.

Dan is er de discussie – die in maart begon, maar in het weekend opnieuw aan de oppervlakte kwam – tussen de ministers Van Mechelen en Vandenbroucke over de lastenverlaging. Ik verwijs in dat verband naar de kranten en naar wat er zondag in De Zevende Dag is gebeurd.

De discussies binnen de Vlaamse Regering duren iets minder lang dan die binnen de Vlaamse meerderheid. Ik geef geen totaaloverzicht, maar haal een aantal frappante voorbeelden aan die vragen doen rijzen. Zo was er de discussie tussen minister Peeters en de sp.a-spiritfractie over de huisvuilzakken en deels ook over de kernenergie. Daarover zijn zware uitspraken gedaan, die ik niet zal herhalen, daar men ze in de kranten kan terugvinden. Er was de discussie tussen de sp.a-spiritfractie en de

regering over de lastenverlaging. De heer Sannen heeft daar een aantal uitspraken over gedaan.

Er waren de vrij scherpe uitspraken van de VLD-fractieleidster, die al maanden stelt dat deze regering geen project heeft. Deze kritiek dateert van juli en werd tot een paar dagen geleden, namelijk in de paasvakantie, herhaald. Er was de discussie tussen mevrouw Ceysens en sp.a over lastenverlaging.

Het voorbeeld dat ik in mijn interpellatieverzoek belichtte, was de discussie over het welzijnsbeleid. Ook terzake zijn zoveel uitspraken gedaan dat we niet meer kunnen spreken van een accident de parcours. Er zit een lijn achter. Ik verwijs naar de uitspraken van mevrouw Ceysens over het jeugdsanctierecht, de wachtlijsten en Everberg. Ook over het dossier inzake het tehuis voor criminele jongeren in Ekeren werden er sterke uitspraken gedaan.

Ook de discussie inzake Brussel-Halle-Vilvoorde weegt erg zwaar op de meerderheid. Men kan er lacherig over doen, maar er zijn terzake toch een aantal vrij scherpe uitspraken geweest van de heer Van Rompuy. Hij heeft op een bepaald ogenblik gezegd dat hij zijn vertrouwen opzegt. Dergelijke uitspraken kunnen niet zomaar onder de mat worden geveegd. Er was de vrij bitse discussie tussen de fractieleden Caluwé en Ceysens over de onthoudingen in de plenaire vergadering. De ene dreigde ermee het halfroond te verlaten indien de andere een stap verder zou gaan. De andere verklaart niet meer te willen praten over de lastenverlaging alvorens het probleem van Brussel-Halle-Vilvoorde wordt opgelost.

Dan was er ook nog de discussie over het cultuurbeleid voor allochtonen. Vorige week was er de discussie over het onderzoek van minister Bourgeois over de nieuwe beheersovereenkomst van de VRT. Ook daar vielen vrij zware uitspraken te noteren vanwege leden van sp.a en de VLD.

Dat zijn natuurlijk relatief kleine ongelukken. Samenvattend kunnen we echter stellen dat er al die maanden voordurend ruzie is geweest, minstens binnen de meerderheid. Ook binnen de regering zijn er al enkele zware aanvaringen geweest, inzake Brussel-Halle-Vilvoorde, milieu, het energiebeleid en vooral het welzijnsbeleid. Er werd vrij scherpe kritiek gegeven. Die is niet altijd inhoud-

Stassen

lijk. Soms wordt er op de man gespeeld of, beter gezegd, op de vrouw.

Het politieke gevolg is wel dat deze regering er één is geworden van lopende zaken, die een aantal belangrijke problemen niet aanpakt. Ik wil nog afwachten hoe de zaken staan inzake de herziening van de begroting en of de timing daar wordt gehaald. Als die niet wordt gehaald, dan heeft dat misschien te maken met onenigheden. De heer Caluwé heeft vrijdag in de Gazet van Antwerpen gezegd dat eerst de kwestie Brussel-Halle-Vilvoorde moet worden opgelost alvorens de regering aan de rest kan beginnen. Misschien is dat het geval. Het is alleszins geen waarschuwing die u zomaar naast zich kunt neerleggen. Die meerjarenbegroting wordt nu al weken aangekondigd. Alle problemen worden verschoven tot het bekendmaken van die begroting. Ik wil nagaan wat daar uit de bus komt en of u ook terzake de timing haalt.

De onderhandelingen met de welzijnssector worden ook telkens uitgesteld. U hebt een nieuwe datum naar voren geschoven, maar ik ben benieuwd of die datum zal worden gehaald.

Dit is een regering van lopende zaken, die aanhangt van onenigheden, vooral binnen de meerderheid, maar soms ook openlijk binnen de regering. U kunt misschien tegenwerpen dat u met de meerderheid niets te maken hebt en dat discussies tussen mensen binnen de meerderheid een zaak van het parlement zijn. Formeel hebt u voor een deel gelijk, maar u weet dat dit eigenlijk niet klopt: u hebt immers een meerderheid omdat meer dan 62 mensen uw regeringsverklaring hebben goedgekeurd. U weet eveneens dat dergelijke grote discussies over belangrijke zaken binnen de meerderheid zwaar wegen op het beleid dat u voert. Fractieleden voeren de boventoon in de verschillende discussies, wat betekent dat ze namens hun fractie en namens hun partij spreken. Van individuele parlementsleden kan men nog begrijpen dat ze een eigen koers varen en een profileringsdrang hebben, maar fractieleden zetelen meestal in partijbureaus, waar dergelijke zaken worden afgesproken. Ze doen dit dus niet zomaar. Het gaat hier niet over een paar incidenten, maar over verschillende fractieleden en verschillende ministers die vrij zware uitspraken doen over verschillende onderwerpen. Het welzijnsbeleid was

daarbij het meest opmerkelijke onderwerp, omdat daar het zwaarst over werd gebakkeleid.

Ik heb mijn vragen nog aangevuld op basis van de nieuwe gegevens inzake de lastenverlaging, maar u zult daar zeker op kunnen antwoorden. Het is niet de bedoeling dat u mijn vragen zou wegwuiven. Het gaat ook niet over vragen naar intenties, maar over feiten. Mijnheer de minister-president, hebt u nog voldoende politieke steun om het beleid dat u wilt voeren, uit te voeren? U kunt er wel op wijzen dat nog altijd meer dan 63 mensen een aantal dingen goedkeuren, maar het gaat hier over meer dan zomaar stemmen. Het gaat over het uitvoeren van een regeerakkoord waarover u hebt onderhandeld, dat een bepaalde inhoud heeft en een bepaald beleid vooropstelt, waarvoor er een meerderheid moet zijn.

Een aantal meerderheidsfracties hebben openlijk getwijfeld aan de capaciteiten van de minister van Welzijn. U zult de uitspraken in de kranten ook wel hebben gelezen. Die zijn verregaand. Het ging niet alleen over het beleid, maar ook over de capaciteiten van de minister. Uw partijvoorzitter en de fractieleider van CD&V hebben daar vrij bits op gereageerd. Is er nog voldoende cohesie om een samenhangend welzijnsbeleid te voeren? Dat is een belangrijk beleid: zeker als u wilt tegemoetkomen aan een aantal terechte eisen van de sector, zal er een en ander moeten gebeuren en zult u van lopende zaken moeten overschakelen naar het degelijke bestuur dat u blijkbaar wilt voeren.

In het dossier-Ekeren werd op woensdag gezegd dat er naarstig wordt doorgewerkt aan het creëren van dat nieuwe centrum in Ekeren, maar twee dagen later werd een totaal andere beslissing genomen. Twee fractievoorzitters van de meerderheid hebben daar vrij scherp op gereageerd. Ze zeiden dat uw minister van Welzijn fouten heeft gemaakt. Deelt u die mening?

De fractieleidster van een van de meerderheidsfracties zegt in interviews dat deze regering geen project heeft, of althans dat dit er misschien wel is, maar dat ze het nog nooit heeft gezien. Hebt u een regeringsproject dat uw coalitiepartners bindt? Wilt u overgaan van het afhandelen van de lopende zaken naar het voeren van een beleid? Kunt u in deze omstandigheden nog een meerjarenbegroting opmaken voor de rest van de zittingsperiode?

Stassen

De discussie over de lastenverlaging is dit weekend opnieuw opgelaaid. Eerst kaartte de heer Sannen dit aan, waarna minister Vandenbroucke het in maart aankaartte. De boodschap is dat de gemaakte afspraak om een aantal redenen moet worden herzien. Daar is vrij bits op gereageerd door zowel de VLD-voorzitter als de VLD-fractie. Kunt u in deze omstandigheden nog een beleid voeren, laat staan een meerjarenbegroting indienen?

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, ik wil van de gelegenheid gebruik maken om mijn verbazing en verwondering te uiten. Ik vind het logisch dat de heer Stassen aan u vraagt hoe het zit met de samenhang van de Vlaamse Regering en dat hij opmerkingen maakt over de cultuur van de Vlaamse Regering.

Ik verbaas me erover dat de heer Stassen zich stoort aan mensen uit het parlement, met inbegrip van fractievoorzitters, die kritische geluiden formuleren over de Vlaamse Regering. Ik ben altijd voorstander geweest van een gezond dualisme. Dat is zeker nodig bij een zo grote meerderheid in het Vlaams Parlement. Het is de verantwoordelijkheid van elk parlamentslid en dus ook van fractieleiders om kritische vragen te stellen bij het beleid van de Vlaamse Regering. Ik geef toe dat de aard en formulering van die kritische opmerkingen ertoe leidt dat sommigen uit de bocht gaan, maar daar zijn de parlamentsleden zelf verantwoordelijk voor.

Ik zou ten zeerste betreuren dat deze grote meerderheid niet langer gebruik zou maken van de parlementaire prerogatieven om een gezond dualisme en een gezonde kritische bevraging van de Vlaamse Regering overeind te houden en elke vorm van kritiek zou overlaten aan Groen! en het Vlaams Belang.

Mijnheer Stassen, u weet dat we dezelfde cultuur in het verleden altijd hebben gehanteerd. Dan denk ik aan de kritische formulering over de toenmalige CAO-onderhandelingen over onderwijs. Ik hoop dat die cultuur overeind kan blijven.

De voorzitter: De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, in tegenstelling tot de heer Stassen ontdek ik toch wel een stijlbreuk in deze regering. Het is namelijk de eerste keer in de 10 jaar dat ik hier zit en lid ben van de Commissie voor Welzijn dat ik meemaak dat een minister in dergelijke scherpe bewoordingen en met een dergelijke agressiviteit wordt geïnterpeleerd. Dat gebeurde bovendien niet door een lid van de oppositie, maar door een fractieleidster van de meerderheid. Ik ben na 10 jaar oppositie gewoon geraakt aan een zekere vorm van verbale agressiviteit, maar dit had ik echt nog nooit meegemaakt. Het voorval heeft me zelfs wat geschokt. Het is ook de eerste maal dat we een regering hebben die een zwijgakkoord heeft afgesloten en een zwijgnota heeft opgesteld.

Mijnheer de minister, deze regering hangt duidelijk aaneen als los zand. De heer Stassen vraagt u naar het regeringsproject dat de verschillende coalitiepartners bindt. Ik denk dat ik het antwoord op die vraag ken. Er is inderdaad wel degelijk een project dat de drie partijen bindt, namelijk de strijd tegen mijn partij of het weghouden van het Vlaams Belang van de macht. Dat is het enige project dat de coalitiepartners bindt.

De belangrijkste vraag van de heer Stassen is die naar de meerjarenbegroting. We proberen al van bij de aanvang van de legislatuur ministers te bevragen over hun project en visie. Toen we de ministers naar aanleiding van de beleidsnota's ondervroegen, werd de meerjarenbegroting altijd als stok achter de deur gebruikt. Ik heb de indruk dat die meerjarenbegroting naar de Griekse kalenden wordt verwezen. Die begroting had tegen het paasreces klaar moeten zijn.

Ik verneem uit de pers dat het overlijden van de paus de oorzaak is van het uitstel van de meerjarenbegroting. Dat is natuurlijk bijzonder jammer. Ik vraag me echter af of de oorzaak niet veeleer bij de kwestie Brussel-Halle-Vilvoorde ligt. Kunt u een concrete timing geven voor de meerjarenbegroting?

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, ik wil als lid van de Commissie voor Welzijn graag een bijdrage leveren aan deze interpellatie. Ik stel in die com-

Jans

missie elke week opnieuw vast dat we, ondanks bepaalde uitlatingen of zogenaamd 'kritische geluiden', druk bezig zijn met het bespreken van een degelijk beleid. Dat gebeurt echter altijd zonder de aanwezigheid van degenen die de 'kritische geluiden' uiten.

Ik geef u een voorbeeld. Zo was de omvorming van de wachtlijsten voor personen met een handicap een grote uitdaging waaraan niet alleen in het regeerakkoord, maar ook in de beleidsnota de nodige aandacht wordt besteed. Toen werd enorm veel lawaai gemaakt. Onze minister, minister Vervotte, is een minister van de nieuwe stijl: ze verdedigt haar beleid, legt het uit, licht het toe in de commissie en niet in de kranten. Daardoor hebben we in de commissie een gedegen debat gevoerd over de omvorming van de wachtlijsten. Daarna was iedereen het er volmondig mee eens dat de omvorming en de meer verfijnde manier van registreren niet alleen meer informatie verschafte, maar ons ook toeliet een beter beleid te voeren. Daarna was het stil.

Diezelfde stilte was er trouwens ook enkele weken geleden, bij de tijdige publicatie van de centrale registratie van de zorgvragen. De cijfers stonden op tijd op de website en alle gegevens waren aanwezig. Ze waren genuanceerd en uitgebreid. Op dat moment horen we natuurlijk niets.

Het is van belang te onthouden dat de deur van de Commissie voor Welzijn altijd heel breed openstaat en dat iedereen er welkom is. Indien u aanwezig bent tijdens onze vergaderingen, kunt u samen met mij vaststellen dat er hard wordt gewerkt aan een samenhangend welzijnsbeleid. In tegenstelling tot een aantal collega's die meer vertellen in krantenartikels dan in dit Vlaams huis, voeren wij de discussie wekelijks in de commissie.

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Stassen, u vraagt of de Vlaamse Regering nog voldoende politieke steun krijgt van de meerderheid om beleid te voeren. Het antwoord op die vraag luidt 'ja'.

U vraagt ook hoe de minister van Welzijn een beleid kan voeren als twee meerderheidsfracties openlijk twijfelen aan haar capaciteiten en haar van fouten beschuldigen. Die beschuldiging is ten onrechte. Ik kom daar straks op terug.

Op uw volgende vraag kan ik antwoorden dat er nog voldoende cohesie in de coalitie is om een samenhangend welzijnsbeleid te voeren.

Ik wil even dieper ingaan op uw gebruik van het begrip 'lopende zaken'. De stijlbreuk met vroeger houdt in dat we proberen zo weinig mogelijk zaken aan te kondigen. Dat is werkelijk een bewuste keuze, maar daardoor is het bij de aankondiging van een beslissing niet altijd voor iedereen evident op welke manier het debat heeft plaatsgevonden.

Ik blijf er bovendien op hameren dat deze regering alles cijfermatig, budgettair en financieel moet onderbouwen. U zou moeten weten hoeveel mensen ik al over de vloer heb gekregen aan wie toezeggingen werden gedaan, zelfs in het licht van decreten die werden goedgekeurd in het Vlaams Parlement, en die om een uitbetaling komen vragen. Ik word dagelijks geconfronteerd met beloftes die werden gedaan in het verleden. Ik leer daaruit dat we absolute zorg moeten besteden aan de cijfermatige onderbouw van ons beleid. Dat is ook de reden waarom de meerjarenbegroting stap voor stap wordt opgesteld.

Omdat u het over 'lopende zaken' hebt, geef ik u een overzichtje van de beslissingen die de jongste 4 weken werden genomen. We hebben de begrotingscontrole afgerond. Voor de begrotingsopmaak 2005 hebben we trouwens felicitaties gekregen van de SERV. Onder impuls van minister Peeters zijn we erin geslaagd het dossier over de Scheldeverdieping, dat ondanks de inspanningen van collega's uit het verleden al sinds 1995 geblokkeerd zat, af te sluiten. Er werd gestemd over het energieconvenant en de energieaudit voor bedrijven. CAO VII voor het onderwijs werd afgesloten.

De hele operatie over het veranderen van het aandeelhouderschap in de GIMV zit op de goede weg, want een paar uur geleden hebben we de gunning gedaan aan de groep Credit Suisse First

Leterme

Boston inzake de exacte plaatsing. Ook inzake de recyclage van de opbrengst in hoofde van de VPM, het innovatiefonds, waarover de federale overheid deze morgen een aankondiging deed, heeft minister Moerman, in samenspraak met haar collega's uit de regering, al stappen gezet om in de 75 miljoen euro voor het innovatiefonds te voorzien. Vorige week vrijdag lag op de regeringstafel een voorontwerp van decreet houdende de oprichting van een Vlaamse mediaregulator. Ook de Arkimedesregeling is op snelheid gekomen. Het voorontwerp van gemeentedecreet werd voorgelegd. Inzake het Masterplan Antwerpen werden samen met het stadsbestuur ter plekke een aantal knopen doorgehakt.

De jongste weken bewijzen dus dat we met een steeds sneller ritme knopen doorhakken. Het is dus onterecht om het over 'lopende zaken' te hebben, tenzij u daarmee bedoelt dat alles steeds sneller gaat. Ik geef toe dat we niet altijd heel uitgebreid communiceren over alles. De inschatting dat het ene besluit al wat makkelijker dan het andere een draagvlak heeft bij de bevolking, klopt wellicht.

U vroeg of ik de mening deel van twee fractievoorzitters dat de huidige minister van Welzijn fouten heeft gemaakt in het dossier-Ekeren. Op die vraag antwoord ik heel uitdrukkelijk 'neen'. Ik geef u de antecedenten en ik richt me daarbij in het bijzonder tot u als fractieleider van Groen!.

Het dossier-Ekeren is ontstaan in de tweede helft van 2002. In opdracht van toenmalig minister Vogels werd met de voorbereiding gestart voor de uitbreiding van de gemeenschapsinstellingen. Op 26 september 2003 heeft de toenmalige regering beslist tot: 'principiële goedkeuring van een voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering tot oprichting van een opvoedingsafdeling van de Gemeenschapsinstelling voor Bijzondere Jeugdbijstand De Kempen met zetel in Mol'. Er werd expliciet beslist om het woord 'Ekeren' uit het besluit van de Vlaamse Regering te schrappen.

Op 7 november 2003 besliste de toenmalige Vlaamse Regering tot de oprichting van een bijkomende opvoedingsafdeling van de Gemeenschapsinstelling voor Bijzondere Jeugdbijstand De Kempen in de regio Antwerpen. Op 17 maart

2004 besliste, zoals het hoort met akkoord in de begroting, de Vlaamse Regering tot de aankoop van een terrein van 4 hectare ter hoogte van Laar 90 te Ekeren.

Nu komen de cijfers. Voor een antwoord op uw vraag of er een maatschappelijk draagvlak is voor de beleidsbeslissing, kunt u beter naar de situatie op voorhand kijken en moeten we ons ook afvragen wat alles kost. Het betreft immers de besteding van het belastinggeld van de mensen. Die twee elementen zijn zeer belangrijk om in te schatten wat de juiste beslissing is.

De 4 hectare grond te Laar 90 werden op 17 maart 2004 door de toenmalige Vlaamse Regering gekocht voor een bedrag van ruim 2.600.000 euro. Parallel met die besluitvorming werd een inschatting gemaakt van de waterziekte van de gronden. Op een bepaald moment werd een protocol van akkoord afgesloten om 10 miljoen euro te reserveren voor de oplossing van de waterziekte. We hebben het dus over een investering van meer dan 500 miljoen frank voor de organisatie van die hypothetische verplaatsing en voor een lap grond van 40.000 vierkante meter. Dat komt neer op 12.500 frank per vierkante meter.

Daarna kwam er, voorbereid door de administratie, het logische voorstel van beslissing om er gebouwen op te plaatsen. Nu blijkt niet alleen het erelooncontract, maar ook de kostprijs van die gebouwen bijzonder hoog te zijn.

De weken voor de besluitvorming waarop u kritiek uit, is de hele regering zich beginnen afvragen of het belastinggeld op die manier goed wordt besteed. We vroegen ons af of het niet mogelijk was een financieel meer verantwoorde oplossing te vinden voor die 20, en later 60 plaatsen. Minister Vervotte heeft enorm veel energie geïnvesteerd in het vinden van die andere oplossing. Het is echter evident dat er nog niet over de zaak werd gecommuniceerd voor er een oplossing werd gevonden die als alternatief kan dienen voor de casus-Ekeren, de rekening klopt en de administratie en besluitvorming in orde zijn. Voor iets aan het parlement of aan de gazetten wordt verklaard, moet alles in orde zijn. Het gaat immers over een delicate zaak.

Voor wat het maatschappelijk draagvlak betreft, neem ik de volle verantwoordelijkheid op mij. Ik

Leterme

heb immers persoonlijk contact opgenomen met de burgemeester van Antwerpen. Ik heb hem het dilemma voorgelegd en hij vond het een uitstekende keuze om de uitbreiding niet te realiseren in Ekeren, maar in Mol.

De laatste vrijdag voor het paasreces is een beslissing genomen. Toen deed minister Vervotte haar voorstel, waarvoor ze spontaan werd gelukgewenst. Het nemen van de beslissing heeft maar één minuut geduurd. Ik heb zelfs de schattingen waaruit blijkt dat het ene alternatief 20 à 22 miljoen euro zou kosten en het andere 1,5 à 2 miljoen euro, niet moeten hanteren om te bewijzen dat het zinvol was om de zaak te herbekijken, zowel inzake het maatschappelijke draagvlak, inzake een goede besteding van overheidsmiddelen, als inzake de snelheid van het ter beschikking zijn van de bijkomende capaciteit.

We hebben dus beslist om op korte termijn een uitbreiding te doen in Mol. Daarnaast hebben we beslist, een beetje conform aan de inzichten van de vorige Vlaamse Regering, dat het niet slecht zou zijn om in de omgeving van Antwerpen in extra capaciteit te voorzien, om in overleg met het betrokken stadsbestuur in de toekomst te kijken waar in die bijkomende capaciteit kan worden voorzien.

Ik geef toe dat over dergelijke dossiers niet alle details met de fracties kunnen worden besproken. Ik heb u uitgelegd wat de parameters zijn en hoe delicaat ze zijn. Ik begrijp dat er, wegens het gebrek aan communicatie, zaken bij elkaar worden gelegd. Zo hebt u opgemerkt dat minister Vervotte op woensdag verklaarde te werken aan Ekeren en op vrijdag een 'verrassende' beslissing nam. Deze werkwijze werd gehanteerd in een perfecte samenspraak met zowel het stadsbestuur van Antwerpen dat een bepaalde politieke samenstelling heeft, als met de collega's in de ministeraad. Degenen die verklaren dat er fouten werden gemaakt en zeker degenen die nog verder gaan in hun uitspraken, moeten ook eens leren om contact op te nemen met hun partijgenoten in de Vlaamse Regering. Omdat het om een erg delicaat dossier ging, hebben we er heel bewust voor gekozen om er niet voortijdig over te communiceren. Dat geldt ook voor andere dossiers. Het is een beetje de stijl

van het huis. We willen immers eerst zeker zijn dat alles goed is onderbouwd.

We zijn bezig met de opmaak van de meerjarenbegroting. We zouden er ons erg gemakkelijk vanaf kunnen maken. Uit de begrotingsdocumenten blijkt dat de meerjarenbegroting tot nog toe een extrapolatie was van de spontane evolutie over een viertal jaar. Dit geldt zowel aan de ontvangstenzijde als aan de uitgavenzijde. Het is onze bedoeling om, nadat we het eerste jaar hebben gebruikt om te proberen het schip opnieuw op koers te krijgen conform de afspraken tussen de coalitiepartners, de oefening heel grondig te doen.

We willen daartoe spreken met de vakbonden van de witte sector en van het onderwijs. Als over een aantal decreten wordt gestemd in het Vlaams Parlement en die op kruissnelheid in uitvoering moeten komen, en er een aantal heel belangrijke budgettaire beslissingen van de Vlaamse Regering moeten worden uitgevoerd zoals de activering van de lastenverlaging zodat mensen meer worden aangezet om een job aan te nemen in plaats van te berusten in de werkloosheid, is het een goede invulling van ons mandaat om alles cijfermatig goed te controleren.

Nu zijn we zo goed als rond met het technisch nazicht van de parameters voor de inkomsten. Ik geef toe dat het nazicht wat meer tijd in beslag neemt en dat het paasreces al achter de rug is. Ik verkies een paar dagen meer tijd te nemen zodat we zekerheid hebben over de cijfers dan dat we ons werk heel snel doen en na een paar maanden vaststellen dat het op drijfzand werd gebouwd.

U zult het met me eens zijn dat er in verband met de uitgangspunten van federale overheid nog wat onzekerheid is. Om redenen die ik begrijp, worden de onderhandelingen over een nieuw stabiliteits- of convergentieprogramma niet verder gevoerd. Dat maakt het er niet makkelijker op om de begrotingsvooruitzichten voor het komende jaar of de komende 2 jaar te kaderen.

Naast een bijna-akkoord over de parameters, richten we ons heel sterk op de betekenis van constant beleid en van de normale evolutie van de uitgaven bij de implementatie van decreten die in het Vlaams Parlement werden gestemd. Ik geef u het voorbeeld van het decreet over de thuiszorg, waarbij de jaarlijkse groeivoet 4 percent bedraagt.

Leterme

Wat betekent dat in budgettaire termen? Wat is de evolutie van het Gemeentefonds? Wat gebeurt er met de afgesloten CAO's?

Ik ga ervan uit dat we over een tiental dagen klaar zijn met de fine tuning van dat werk. Ondertussen wordt het budget fijn gesteld van wat in het regeerakkoord en over een iets langere termijn recurrent moet worden gebudgetteerd. Ik veronderstel dat dit technische werk over twee weken klaar kan zijn. Op dat ogenblik zullen de verdere stappen worden gezet, tot en met de politieke besluitvorming die zal leiden tot het indienen van een document in dit Vlaams Parlement.

Mijn regeringsproject bestaat uit het engagement dat ik heb genomen ten aanzien van de fracties van de meerderheid en van de publieke opinie om het regeerakkoord uit te voeren. Het project zit vervat in het regeerakkoord. Ik vind niet dat om de zoveel tijd een project kan worden uitgevonden: een project is een toekomstvisie voor de samenleving en de invloed van de politiek erop. Zo'n project gaat over grote assen in het beleid die 5, 10 tot zelfs 15 jaar moeten worden volgehouden. Wie vraagt om elk jaar een project te definiëren, is verkeerd bezig.

Ik herhaal voluit wat ik heb gezegd bij de start van de regeringsonderhandelingen en op de tribune in de plenaire vergadering, dat ons regeerakkoord volledig aansluit met het pact van Lissabon en het pact van Vilvoorde. Het draait rond drie assen. Ten eerste moeten we ervoor zorgen dat de werkzaamheidsgraad in Vlaanderen opnieuw omhoog gaat. Dat vraagt enorm lang volgehouden inspanningen. We moeten ervoor zorgen dat er meer ondernemingen zijn, dat er meer jobs zijn voor de mensen en dat er meer zinvolle en werkbare jobs zijn.

Ten tweede moeten we zorgzamer zijn. Dat anno 2005 een deel van de bevolking niet de zorgen krijgt waar het recht op heeft, is niet aanvaardbaar. We moeten een tandje bijsteken. We moeten nieuwe creatieve formules gebruiken en de uitgavenstromen, ook binnen de welzijnssector, herbekijken en evalueren. We moeten ons onderwijsfinancieringssysteem herbekijken. We moeten kijken naar de gelijkheidsproblematiek die heel acuut is. We moeten er rekening mee houden

dat we nog niet op kruissnelheid zijn om de rijen wachtenden voor een sociale woning te helpen.

Ten derde is er geen alternatief: de economische ontwikkeling in Vlaanderen moet duurzamer worden. We mogen niet langer roofofbouw plegen op de energie en het milieu. Het is de ambitie van deze regering een beleid te voeren dat die drie assen zoveel mogelijk op elkaar probeert af te stemmen.

Wat betreft de invulling van haar eigen actie schrijft de regering zich in de slogan van het regeerakkoord 'Vertrouwen geven, verantwoordelijkheid nemen' in. Het is onze overtuiging dat de overheid moet nagaan wat de regering moet doen en wat de samenleving zelf kan doen. We moeten tevens onze verantwoordelijkheid nemen voor onze kerntaken en ervoor zorgen dat we die beter invullen, namelijk dat er een efficiënte dienstverlening is en dat de overheid op een rechtvaardige manier functioneert. Dat is het project van de Vlaamse Regering. Misschien begrijpt u onder het woord project iets dat op bepaalde tijdstippen moet worden herwerkt of uitgevonden, maar dat is niet mijn inschatting.

De lastenverlaging is ingeschreven in het regeerakkoord. Het komt er nu op aan goed te weten wat de budgettaire marge is de komende 4 jaar en na te gaan op welke manier de lastenverlaging en investeringen in bepaalde sectoren kunnen worden ingepast in die recurrente marge aan bijkomend te investeren middelen die kan worden geraamd op 1,8 tot 1,9 miljard euro in 2009. Deze oefening hangt samen met de meerjarenbegroting. In die zin zijn een aantal verklaringen van partijvoorzitters niet helemaal contradictoisch. Enerzijds is dit op dit moment nog niet verworven en beslist, maar anderzijds is het een element van het regeerakkoord waarvan ik de ambitie heb het uit te voeren.

Ik meen dat ik voldoende heb geantwoord op uw vragen. We zijn voluit gemotiveerd om het regeerakkoord uit te voeren.

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de minister-president, natuurlijk moet u uw regering verdedigen en het siert u dat u de regering, de meerderheid en het beleid verdedigt. Een aantal zaken staan ech-

Stassen

ter haaks op de realiteit. Ik kan ook alleen maar dingen lezen en zien.

Mijnheer Sannen, het is goed dat een meerderheid zeer kritisch is, maar u weet ook wel dat sommigen er op een bepaald moment over gaan. Ik heb enkele zaken opgenoemd en citaten gegeven waarvan iedereen weet dat ze verder gaan dan enkel kritiek geven. Ik heb enkel die voorbeelden gegeven, en andere voorbeelden heb ik alleen maar aangehaald en niet verder uitgediept.

Mevrouw Jans, het siert u dat u uw minister en de commissie verdedigt. Ik heb er alle respect voor, maar de goede samenwerking of de sfeer in de commissie was niet mijn punt. Ik heb de openbare discussie over het welzijnsbeleid aangehaald en een aantal vrij sterke uitspraken over verschillende aangelegenheden in het welzijnsbeleid.

Mijnheer de minister-president, het lijkt me logisch dat u uw begroting cijfermatig onderbouwt. Kritiek op de vorige begroting moet u vooral uitvechten met de huidige minister van Financiën en Begroting die trouwens ook de vorige minister van Financiën en Begroting was. Als er iets is misgelopen, moet u daarover maar met minister Van Mechelen discussiëren die deze bevoegdheid gedurende 3,5 jaar van de voorbije regeerperiode heeft uitgeoefend. U hebt daarvoor de juiste man in huis.

Ik heb alle respect voor het feit dat u een aantal zaken verder uitvoert, maar mocht u de mediaregulator niet gerealiseerd krijgen, zou er een totale crisis zijn. Ongeveer iedereen is het erover eens dat dit moet worden aangepakt. Zoals de zaken nu staan, meen ik dat er een parlamentsbrede consensus zal zijn over het voorstel omdat iedereen vindt dat de mediaregulator er dringend moet komen. Hetzelfde geldt voor een aantal andere aspecten.

Wat de geschiedenis van het dossier-Ekeren betreft, heb ik alleen maar voorbeelden geciteerd van leden van de meerderheid. Zowel mevrouw Ceysens als mevrouw Gennez hebben gezegd dat de minister in de fout is gegaan. Het siert u dat u hen verdedigt. Ik wil echter iets zeggen over het maatschappelijk draagvlak. U weet ook dat een regering soms dingen moet durven doen waarvoor ze nog een maatschappelijk draagvlak moet ver-

werven dat er op dat moment nog niet is. Dat is niet altijd gemakkelijk. Ik kan een dossier uit mijn gemeente Kruibeke aanhalen van meer dan 4 miljard frank. Pas na 10 jaar discussie begint zich een serieuze meerderheid af te tekenen die zegt dat we gelijk hebben en dat het goed is dat we de zaak hebben doorgeduwd.

Hetzelfde geldt voor het maatschappelijk draagvlak in het dossier-Ekeren. De vorige burgemeester van Antwerpen en een voormalig minister van Welzijn zijn naar Ekeren gegaan. Eerst was er een grote lijst opgesteld van plaatsen waar een instelling kon komen voor die doelgroep, later bleven er nog zes plaatsen over en uiteindelijk nog twee, namelijk Linkeroever en Ekeren. Op Linkeroever zou een nieuwe gevangenis komen, dus dat ging niet. Die twee dames zijn toen tegen het maatschappelijk draagvlak in Ekeren ingegaan. Ze hebben gezegd dat als we willen dat er iets gebeurt aan het probleemgedrag van die jongeren, we vinden dat we hen pedagogisch verantwoord moeten aanpakken en Antwerpen er verantwoordelijkheid voor moet opnemen, dat Ekeren de beste en enige plaats was. Ze hebben geprobeerd, en misschien is het niet gelukt, om een maatschappelijk draagvlak te creëren voor een dossier waarover iedereen het eens is dat het moet worden aangepakt. Niemand wil echter dat die instelling in zijn buurt wordt ingeplant omdat daardoor de waarde van gronden en huizen zal dalen. Als u de zaken anders inschat, dan is dat uw politieke verantwoordelijkheid en moet u daarover maar discussiëren met de leden van de meerderheid en hen overtuigen dat u de goede beslissing hebt genomen. Ik kan een andere lezing geven van dat dossier.

Mijnheer de minister-president, ik heb niet aangevochten dat u geen aankondigingscultuur meer hebt. Ik heb laten uitschijnen dat ik dat een goede zaak vind. Het is echter een groot probleem dat de politieke onenigheid binnen de meerderheid zeer groot is en dat, behalve enkele zaken waarover heel weinig discussie en een vrij groot draagvlak in Vlaanderen bestaat, u nog maar heel weinig zaken realiseert. Ik ben benieuwd of u de timing zult halen die u vooropstelt. Ik ben benieuwd hoe het dossier Brussel-Halle-Vilvoorde nog zal blijven wegen op deze regering en deze meerderheid.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, ik ben tevreden met de duidelijke uitspraak dat het hele beleid cijfermatig goed onderbouwd zal worden. Ik ga ervan uit dat de meerjarenbegroting de evenwichten van het regeerakkoord ten volle zal honoreren, met name de engagementen inzake welzijn, onderwijs, mobiliteit en lastenverlaging.

Mijnheer Stassen, het verheugt me dat u die cijfermatige onderbouw ook belangrijk vindt. Pas enkele weken geleden hoorde ik tot mijn grote verbazing mevrouw Vogels minister Vervotte verwijten dat ze eerst iets moest aankondigen en niet moest afkomen met een meerjarenbegroting, maar de regering moest confronteren met de behoeften die er zijn. Dat staat haaks op uw standpunt, waar ik me liever bij aansluit.

Mijnheer de minister-president, ik wil even reageren op het dossier-Ekeren, niet zozeer omdat ik het dossier vanuit welzijnshoek heel goed kende, en ik wil er geen uitspraak over doen of het al dan niet een verantwoorde investering is. De uitbreiding in Mol vind ik goed, want daar bestaat sowieso al een draagvlak.

Ik sluit me aan bij de opmerking van de heer Stassen dat de overheid soms een draagvlak moet helpen creëren. Voor het creëren van dat draagvlak heeft de toenmalige regering beslist om de investeringen en maatregelen die al waren gepland in het kader van de waterproblemen, te versnellen. Mijnheer Stassen, ik vind het echter niet correct dat u laat uitschijnen dat het waterziek zijn van die gronden zoveel meer miljoenen euro aan financiering veroorzaakten. De plannen over het waterziek zijn van de hele wijk, waarbij het Schijn een paar keer is overgelopen, waren er al en er bestond al een begroting voor. We hebben alleen omwille van dat draagvlak de beslissing genomen de plannen versneld uit te voeren. De link van de kostprijs van de grond en de investeringen voor de waterproblematiek mag niet worden gemaakt.

De voorzitter: Minister-president Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer Sannen, ik onderschrijf de nuance die u maakt. Er is destijds sprake geweest van een kostprijs van

10 miljoen euro. U bevestigt dit zelf. Het is juist dat de problematiek van de waterbeheersing in die wijk hoe dan ook moet worden aangepakt.

De voorzitter: De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, ik onthoud vooral dat de meerjarenbegroting blijkbaar mede wordt geblokkeerd door het uitblijven van een akkoord met de federale regering over een nieuw stabiliteitspact. Ik loop hier ook al wat langer dan vandaag rond: u kunt me niet wijsmaken dat het dossier Brussel-Halle-Vilvoorde er niets mee te maken heeft.

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de voorzitter, misschien kan u uw fractieleider overtuigen van het feit dat de minister-president wel een project heeft, dat een project van de hele regering is en op drie pijlers steunt, namelijk duurzaam, zorgzaam en werkzaam handelen, en dat dit project in het regeerakkoord staat. Dan zullen we wel zien of dat opnieuw opduikt in allerlei interviews.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het initiatief Creative Commons

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Caron tot de heer Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het initiatief Creative Commons.

De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, het is tegenwoordig bon ton om het auteursrecht aan te vechten. Het auteursrecht wordt vaak in relatie gebracht met vermindering van toegankelijkheid tot informa-

Caron

tie, tot onrechtmatige monopolies op cultuur of wetenschappelijk onderzoek of het verhinderen van de toegang tot dat wetenschappelijk onderzoek. Veel mensen in artistieke kringen schilderen het auteursrecht af als een hinderpaal voor artistieke, politieke, sociale betekenis en informatieproductie in plaats van een bescherming. Dit merken we ook bij het publiek: de steeds meer afkerige houding van het publiek tegenover het auteursrecht zorgt er ook voor dat ongeoorloofde of illegale praktijken zoals de uitwisseling van muziek of audiovisueel werk via het internet en het downloaden van film en muziek welig tieren zonder dat ons geweten daardoor wordt bezwaard. Als de kritiek van kunstenaars op het auteursrecht van de kunstenaars zelf komt, van hen die in theorie als eersten baat vinden bij het auteursrecht, dringt zich een ernstige bevraging op.

Het auteursrecht zou volgens velen niet langer een vrijwaring van maar veeleer een rem op kunst zijn geworden. Niet alleen in de kunstwereld, ook in academische kringen en projecten die de uitwisseling van gegevens beogen, denkt men er zo over: universiteiten, bibliotheken, niet-commerciële informatie-uitwisselingsprojecten bevragen zich over de mogelijkheden van de uitwisseling van hun geschriften, hun onderzoeksgegevens, rapporten enzovoort. Ze willen die verspreiden via een model dat een grotere openheid waarborgt dan het huidige auteursrecht, een model dat vrije en kostenloze communicatie van werken en de uitwisseling van kennis zou bevorderen.

Uit deze reflectie zijn in de wereld verschillende nieuwe juridische kaders voortgekomen voor de verspreiding van die werken. Het bekendste voorbeeld is de vrije beschikbare software dat dezer dagen de informaticawereld veroverd. Voor wie hier mee vertrouwd is, noem ik bijvoorbeeld de Mozilla-software, de open-sourcesoftware, die de gebruiker kan installeren zonder dat daar een verplichting tegenover staat van betaling en de toelating geeft om te kopiëren en verspreiden.

Het nieuwe paradigma van het auteursrecht kreeg ondertussen ook een naam, namelijk copy left, een woordspeling die alludeert op de tegenstelling met copyright, namelijk links en rechts en op de tegenstelling tussen copyright als recht en copy left als datgene wat wordt toegelaten of

toevertrouwd. Dat geeft perfect uitdrukking aan een bewuste breuk met het klassieke auteursrecht zoals we het vandaag kennen.

Zo kom ik bij de Creative Commons, een licentiesysteem dat op een maximale manier kunst, artistieke prestaties, maar ook rapporten van wetenschappelijk onderzoek vrij toegankelijk maakt voor zoveel mogelijk burgers. Het is een juridisch kader op basis van een licentiesysteem waarbij de auteur toestemming geeft om zijn werk vrij van rechten te laten gebruiken, te reproduceren of mee te delen aan het publiek, en het laat de auteur ook toe bepaalde rechten voor zich te reserveren. Bijvoorbeeld het commercialiseren van een wetenschappelijke toepassing kan buiten het Creative Commons-systeem geregeld worden en kan via het klassieke auteursrecht, zoals we dat nu kennen, verder zijn weg vinden. De auteur, de wetenschapper of vinder kan voorwaarden opleggen waaronder dat alles moet gebeuren. Het kan bijvoorbeeld dat de auteur enkel de toestemming geeft voor bijvoorbeeld niet-commercieel gebruik, dat er geen wijzigingen in het werk mogen worden aangebracht, enzovoort. Ook de bronvermelding kan worden geregeld.

Creative Commons is van origine een Amerikaans systeem en is naar Belgisch recht vertaald door de universiteiten van Namen en Leuven. Ondertussen zijn er over de hele wereld al 1,5 miljoen werken beschermd via dit licentiesysteem. Niet alleen commerciële organisaties werken ermee, maar ook jonge muzikanten bijvoorbeeld willen graag dat hun muziek effectief wordt verspreid via het internet en dat die wordt gedownload als promotie-instrument en ze kiezen daarbij voor dit systeem. Ook allerlei fondsen en andere mechanismen kunnen er een beroep op doen.

De Vlaamse overheid produceert een hele rits rapporten en studies en doet dat onder meer via een aantal wetenschappelijke instituten waar ze op permanente of occasionele basis mee samenwerkt. Ze heeft bovendien een aantal sectorale onderzoeksprojecten lopen en veel wetenschappelijk onderzoek en kan dus wel te maken hebben met deze auteursrechtelijke regeling.

Mijnheer de minister-president, zijn er in het kader van een maximale toegankelijkheid van die rapporten, plannen – ik mag niet naar intenties vragen – om de publicaties waarvan de Vlaamse

Caron

overheden de auteurs of opdrachtgevers zijn, uit te geven onder de Creative Commons-licentie? Beschikt de Vlaamse overheid over de vermogensrechten van deze door hen gesubsidieerde werken? Overweegt u om die zelfs verplicht onder de Creative Commons te plaatsen? Ik bedoel daarmee of dit als clause kan worden opgenomen in overeenkomsten die met de onderzoeksinstituten worden afgesloten. Is de Vlaamse overheid bereid om de werken die gecreëerd zijn met openbare middelen, ook vrij te stellen van de billijke vergoeding en/of het leenrecht, een ander nevenrecht dat in de Belgische auteursrechtelijke wetgeving is vermeld?

De voorzitter: Minister-president Letermé heeft het woord.

Minister-president Yves Letermé: Mijnheer Caron, mijn intenties komen meestal overeen met mijn plannen en met mijn overwegingen. Een vraag naar mijn plannen en overwegingen is dan ook een vraag naar mijn intenties, maar desalniettemin zal ik op uw vragen antwoorden. Eerlijkheidshalve moet ik bekennen dat ik het concept van de Creative Commons heb leren kennen via uw vraag. Het is interessant om de gedachtewisseling hierover in de commissie te beluisteren.

Er bestaan momenteel geen plannen om publicaties van de Vlaamse overheid die auteursrechtelijk zijn beschermd, uit te geven onder het licentiesysteem van de Creative Commons. Wel wordt vandaag bij publicaties van de Vlaamse overheid heel soepel omgesprongen met auteursrechten. Meestal staat in de publicatie zelf vermeld dat mag worden gekopieerd als de bron wordt vermeld. Dat wijkt af van de auteurswet van 30 juni 1994, waarin wordt gesteld dat men de toestemming moet vragen aan de auteur vooraleer men kopieert of citeert. Als ik het concept goed heb begrepen, is dat met een beetje goede wil te beschouwen als een implementatie van het concept Creative Commons.

Verder is er ook de Europese richtlijn 2003/98 van 17 november 2003 met betrekking tot het hergebruik van overheidsinformatie. In deze richtlijn wordt als algemeen principe vooropgesteld dat de lidstaten ervoor zorgen dat, indien het hergebruik van overheidsinformatie toegestaan is, dit herge-

bruik mogelijk moet zijn voor zowel commerciële als niet-commerciële doeleinden volgens een aantal modaliteiten die in de richtlijn zijn vastgelegd.

De Vlaamse Regering heeft op 12 november 2004 in uitvoering van deze Europese richtlijn beslist dat er een duidelijke en allesomvattende beleidsvisie moet worden ontwikkeld in verband met het hergebruik van overheidsinformatie. Daartoe is een werkgroep opgericht die zeer recent haar resultaten heeft neergeschreven in een nota aan de Vlaamse Regering waarin voorstellen worden geformuleerd voor de omzetting van die Europese richtlijn van 17 november 2003 in Vlaamse regelgeving. Die nota komt binnenkort op de Vlaamse Regering en zal worden omgezet in een voorontwerp van decreet dat aan het Vlaams Parlement zal worden voorgelegd.

Bij werken van welke vorm ook die worden gesubsidieerd door de Vlaamse overheid, worden de vermogensrechten niet zomaar overgedragen aan de Vlaamse overheid. Ze blijven principieel in het bezit van de eigenlijke auteur van het werk, tenzij er een andere onderlinge overeenkomst zou zijn gemaakt of in een subsidiebesluit andersluidende bepalingen zouden zijn opgenomen. Mijnheer Caron, u kent dit evengoed als ikzelf. Aangezien de vermogensrechten van de werken die door de Vlaamse overheid worden gesubsidieerd niet automatisch worden overgedragen aan de Vlaamse overheid, zijn we uiteraard niet bij machte om die te laten vallen onder het licentiesysteem van de Creative Commons. De auteur moet daar desgevallend een beslissing over nemen.

In navolging van de Europese richtlijn van 1992 en aanvullend op de auteurswet van juni 1994 heeft de federale overheid in 2004 een KB goedgekeurd dat de openbare uitlening van een auteursrechtelijk beschermd werk regelt. Over de praktische uitwerking van dit besluit dat in het Belgisch Staatsblad verscheen op 14 mei 2004 en de gevolgen ervan moeten zowel de federale als de gemeenschapsregeringen nog een aantal beslissingen nemen. De federale overheid moet onder meer de beheersvennootschap aanduiden die zich zal bezighouden met het innen en verdelen van de vergoedingen. De federale regering zal hiervoor waarschijnlijk Reprobél aanduiden, dat weet ik uit contacten met het kabinet van de bevoegde minister, maar hierover is nog geen definitieve beslissing genomen. Aangezien de bibliotheken

Leterme

onder de bevoegdheid van de gemeenschappen vallen, moeten ook de gemeenschapsregeringen over de praktische uitwerking van dit besluit nog een besluit nemen.

De belangrijkste vraag is of de uitleenvergoeding per uitleeninstelling zal worden geïnd dan wel of de Vlaamse overheid collectief aan de beheersvennootschap zal betalen. Hieromtrent is wat denkwerk aan de gang en moet de Vlaamse Regering nog een beslissing nemen. De geïnde vergoedingen zullen proportioneel worden verdeeld aan de rechthebbenden. De Vlaamse overheid is als uitgever geen rechthebbende. Kunstenaars en onderzoekers die door de Vlaamse overheid gesubsidieerd zijn, hebben in principe wel recht op een vergoeding, wat in de federale wetgeving staat.

De Vlaamse overheid heeft niet de bevoegdheid om dergelijke werken vrij te stellen van een billijke vergoeding of van leenrecht zoals u suggereert. Het betreft hier immers een federale bevoegdheid die is geregeld bij KB van 25 april 2004. De Vlaamse overheid kan dus niet ingaan op uw vierde vraag. Het hangt af van de auteurs of is minstens anders geregeld in de federale wetgeving.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor het antwoord. Uit de geest van het antwoord blijkt dat de Vlaamse overheid bekommerd is om het ontsluiten of toegankelijk maken van de rapporten.

Ik wil nog even de suggestie doen dat uw diensten zouden nagaan, aangezien u dan toch het kopiëren mits bronvermelding genegen bent, of het niet meer garanties biedt om dit volgens het wettelijk kader zoals voorzien in de Creative Commons te doen. Dit is een oproep. Ik weet dat we nog maar aan het begin van de ontwikkelingen staan, maar dit kan interessant zijn.

Ten slotte wil ik er nog op wijzen dat ook bij het leenrecht een deeltje van de opbrengst wordt gereserveerd voor de uitgever. Zo kan er in principe dus wel wat terugvloeien naar de Vlaamse overheid. Maar zoals u zei, hangt veel in deze discussie af van de wijze waarop Vlaanderen dit zal doen. De vraag is of we dit collectief, samen met de sec-

toren, kunnen regelen. Er zou dan sprake zijn van een collectieve vergoeding aan de auteursbeheersvennootschappen, die zowel het leenrecht als de billijke vergoeding beheren. Dat zal de toekomst uitwijzen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de gids voor duurzame aankopen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Schauvliege tot de heer Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de gids voor duurzame aankopen.

Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, sinds kort koopt de federale overheid enkel nog duurzame producten aan, in uitvoering van een omzendbrief van 27 januari 2005. Het is de bedoeling dat de overheid alleen nog maar milieuvriendelijke producten zou aankopen, die in menswaardige omstandigheden zijn vervaardigd. Het gaat over kantoorartikelen, meubelen, auto's, fietsen, lampen, verf, koffie, frisdranken, enzovoort. Die aankopen moeten voldoen aan een aantal ecologische en sociale criteria. Inzake behoorlijke arbeidsomstandigheden wordt bijvoorbeeld nagegaan of de normen van de Internationale Arbeidsorganisatie worden gerespecteerd.

Er bestaan een aantal aankoopgidsen die kunnen worden geraadpleegd door de aankoopverantwoordelijken van alle diensten van de federale overheid. Ook kunnen de aankoopverantwoordelijken informatie inwinnen op de website Gids voor duurzame aankopen. Er bestaan ook gidsen voor de aankoop van voertuigen, van computerapparatuur, van fax- en fotokopieertoestellen. Het is de bedoeling dat die criteria worden opgenomen in de bestekken en dat aan de hand daarvan wordt uitgemaakt welke producten worden aangekocht.

Schauvliege

De onderliggende redenering is dat de overheid het goede voorbeeld moet geven en als consument moet tonen bezorgd te zijn over die ecologische en sociale criteria. Ook worden producenten zo gestimuleerd om meer te investeren in duurzame productie.

Dit is een mooi federaal initiatief. Mijnheer de minister-president, u bent bevoegd voor Duurzame Ontwikkeling. Sinds uw aantreden hebt u inzake deze bevoegdheid al een aantal stappen gezet. Vindt u het nodig dat ook voor de Vlaamse kabinetten en overheidsinstellingen bij aanbestedingen en aankopen dezelfde ecologische en sociale criteria zouden worden gehanteerd? Vindt u dat die federale gids voor duurzame aankopen ook op Vlaams niveau zinvol kan zijn? Zult u een gelijkaardige Vlaamse gids voor duurzame aankopen opstellen? Beschikt u daarvoor over de nodige instrumenten, en welke zijn dat?

De voorzitter: Minister-president Letermé heeft het woord.

Minister-president Yves Letermé: Mijnheer de voorzitter, mevrouw Schauvliege, ik dank u voor deze vraag. We zijn het eens met uw stelling en de uitgangspunten van de federale omzendbrief dat de overheid een voorbeeldfunctie heeft. Dat is van groot belang. Ook bij het uitbouwen van een beleid inzake duurzame ontwikkeling moeten we daar de juiste plaats aan geven. Dat is ook een actiepunt van mijn beleidsnota. Ook in de beleidsnota's van minister Bourgeois, zowel inzake bestuurszaken als inzake buitenlands beleid, valt terzake een en ander te lezen.

We moeten ervoor zorgen dat we bij aankoopbeslissingen niet alleen economische factoren, dus de prijs, maar ook overwegingen van sociale en ecologische aard in overweging nemen. Door dat systematisch en structureel te doen, zullen we de Vlamingen met succes bewust kunnen maken. We hebben het daarover onder meer gehad met vertegenwoordigers van de organisatoren van de Fair Trade Week. Als gevolg van dat overleg hebben we beslissingen genomen betreffende het aankopen van koffie, fruitsap en andere producten. We delen dus uw zorg.

Onlangs hebben we een aantal administratieve stappen gezet om te komen tot het ontwikkelen

van een Vlaamse strategie voor duurzame ontwikkeling. Daarbij moeten we enerzijds een langetermijnvisie ontwikkelen, opdat Vlaanderen de juiste keuzes zou maken bij een aantal beslissingsmomenten die op ons afkomen, anderzijds willen we voldoende ruimte scheppen om te zorgen voor een aantal concrete maatregelen op korte termijn. Dan gaat het dus over dingen die de volgende 4 jaar daadwerkelijk kunnen worden uitgevoerd. Er is het geloof: dat is de langetermijnvisie, maar er is geen geloof zonder werken. Dat lijkt me een zeer actuele stelling.

Het is de bedoeling dat deze strategie dit jaar zou worden goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Ik wil niet vooruitlopen op de bespreking ervan, maar het spreekt vanzelf dat hierbij de voorbeeldfunctie van de Vlaamse overheid een belangrijke plaats zal innemen. We zullen deze strategie ontwikkelen in partnerschap met het middenveld en de lokale besturen. Op 12 mei organiseren we terzake een rondetafelconferentie. Ik ben ervan overtuigd dat zowel bij het middenveld als bij de lokale besturen die voorbeeldrol aan bod zal komen.

Wat de voorbeeldrol van de Vlaamse overheid betreft, is er al heel wat gebeurd, ook vóór deze zittingsperiode. Nu al wordt rekening gehouden met milieuaspecten in bestekken voor onder meer bureaumeubilair, kantoorstoelelen, brandstof, het huren van dienstvoertuigen en fotokopieerpapier. Ook het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap schenkt Fair-Tradekoffie. Minister Bourgeois is terzake nog voorbereidend werk aan het leveren. We komen daar zeker op terug.

Ik wil me niet uitspreken over de initiatieven van de federale overheid, dat is niet mijn taak. Sommige initiatieven zijn heel recent. Mij lijken dit goede stappen, maar ik wil de door de federale overheid goedgekeurde omzendbrief en de gidsen met betrekking tot de aankoop van voertuigen, buretica en duurzame goederen eerst grondig laten evalueren. We willen ook de toepassing ervan aan een nader onderzoek onderwerpen. Er zijn ook nog andere gidsen, zoals de gids voor gerecycleerde materialen die werd ontworpen door het KINT, in samenwerking met de drie gewesten.

De omzendbrief roept echter wat vragen op. De vraag is in welke mate die gidsen praktisch kunnen worden gehanteerd en toegepast. Ze doen immers niet altijd een uitspraak over welke aankopen nu precies duurzaam zijn en welke niet. Af

Leterme

en toe is er de suggestie dat het duurzamer is sommige aankopen niet te doen dan duurzame aankopen te doen. Dat is natuurlijk een waarheid als een koe, maar de vraag rijst dan wat te doen als er een bepaalde nood bestaat. Ook is er de passage waarbij bepaalde bedrijven worden uitgesloten van deelname aan overheidsopdrachten. Ik ga ervan uit dat men dit juridisch goed heeft bekeken. De Europese regelgeving heeft terzake immers een rechtstreekse werking.

Mevrouw Schauvliege, u vestigde terecht de aandacht op een goed federaal initiatief. Ook de Vlaamse overheid – de ministers, de kabinetten en de administratie – wil die voorbeeldrol gestalte geven. We gaan echter niet over één nacht ijs. Een en ander zal deel uitmaken van onze algemene strategie voor duurzame ontwikkeling. Ik hoop u daarvan de komende maanden op de hoogte te kunnen brengen.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Het ver-

heugt me dat u het ermee eens bent dat de Vlaamse overheid als consument het goede voorbeeld moet geven. Er gebeurt terzake inderdaad al heel wat. Ik neem er akte van dat u dit zult inbedden in de Vlaamse strategie inzake duurzame ontwikkeling, die dit jaar rond zou moeten zijn. Ik juich het overleg met het middenveld terzake zeker toe.

De federale overheid heeft een voorsprong op de Vlaamse inzake duurzame ontwikkeling. Daardoor hebben we echter de kans te leren uit de initiatieven die daar zijn genomen. We kunnen evalueren of dit alles goed loopt en of het juridisch voldoende onderbouwd is, en er de nodige conclusies uit trekken en het beter doen. Misschien kunnen we zelf een gids opstellen, die in de praktijk soepeler en efficiënter is dan de federale. We zullen dit samen met u blijven volgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.20 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP : Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN : Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

